

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

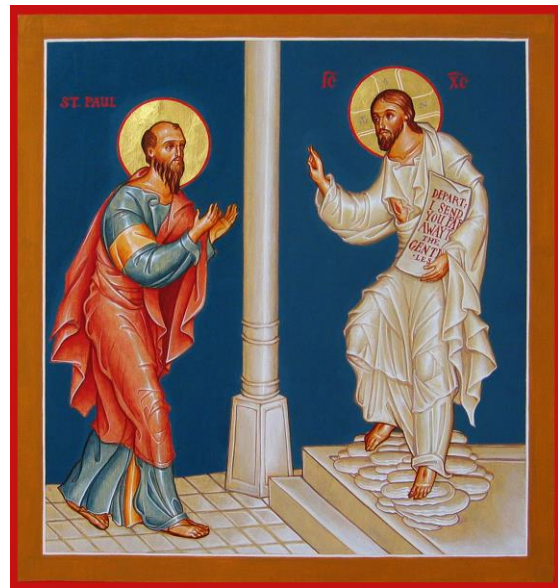
**24-та Неділя по
П'ятидесятниці: Рідні
Богові – і одне одному!**

**Twenty-Fourth Sunday
after Pentecost:
Family to God and Each
Other!**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
ikutash@gmail.com

У сьогоднішньому Апостолі (Ефесян 2:14-22) ми чуємо радісну вістку, яку звіщає Павло Християнам-неєвреям міста Ефесу про те, що Бог їх приєднав до Своєї вічної родини, яку Він любить, і ради якої Він віддав найбільшу Жертву. Роздумуючи над цим таїнственным приєднанням, ми можемо дійти до подиву, до надії та віри, і здобути спокій та радість!

Анна Лендерс (псевдонім Естери Поліни Фрідман Ледерер), колишня відома американська журналістка, що давала поради на різні життєві потреби, колись була написала, що релігію Юдаїзму оснував Авраам 4000 літ тому. [Важлива заувага: не самі люди беруть участь у заснуванні релігії – такий чин також

In today's Epistle (Ephesians 2:14-22) we hear Paul tell his readers, the Gentile (non-Jewish) Christians of Ephesus, the joyous news that God had included them in His eternal family, which He loves and for which He has made the greatest of sacrifices. Meditating upon this mysterious inclusion can lead us into wonder, hope, faith, peace and joy!

The renowned American advice columnist, Ann Landers (pen name of Esther Pauline Friedman Lederer), once wrote that the religion of Judaism was founded by Abraham 4000 years ago. [An important comment: in the founding of a religion it is not only humans who are involved. The action also involves God - particularly so, we believe, in

стосується Самого Бога, а це особливо, як віримо, відноситься до сповідання Св. Авраама!]. Тарсієць Павло промовляв з контексту релігійної спадщини Юдаїзму до колишніх ідолопоклонників, тобто до тих, яких релігійна традиція була огидою для учасників його ж спільноти. Досить не давно перед цим сам Павло був би *уникав* цих Ефесян.

Та зустріч Павла з Ісусом усе перемінила. Він перед цим був лютим ворогом громади, яку заснував Ісус, та ще й палко присвячений її знищенню. Та коли він знайшов Господа у містичній зустрічі по дорозі до Дамаску (подія ця описана в цій Іконі), то Ісус не заговорив гостро до нього. Павло знайшов Його лагідним та ласкавим, а рівно ж правдивим і прямим. Він піддався любові та дружності, яких знайшов у Господі.

І тоді все перемінилося! Павло знайшов досі не відомий йому спокій. Він став спокійним сам у собі. Він став спокійним перед Богом – совість же його стала чистою і він відчув, що Бог прийняв його. Він також почував себе примиреним з рештою людства. Він уже більше не поділяв людей на євреїв і неєвреїв.

Павло осмислив те, що пережив і дійшов до такого висновку: він став переконаний у тому, що коли Ісус народився у світі, то цим Сам же Бог прийняв тіло. Він і так був Творцем і Промислителем усіх. А зараз Він *також* став Рідним нам – ніколи не перестаючи бути й Тим, Ким завжди був, чи радше Ким завжди **є**. У містичний (а при тому цілком реальний) спосіб, кожна людина, яка коли-небудь жила чи житиме –

the case of St. Abraham!]. Paul of Tarsus was speaking out of the context of the religious heritage of Judaism to former idolaters - people whose way of being religious was an abomination to the people of his community. Until relatively recently Paul himself would have *avoided* these Ephesians.

However meeting Jesus had changed things for Paul. He had been a bitter enemy of the community founded by Jesus, passionately dedicated to its destruction. Yet when he met the Lord in a mystical encounter on his way to Damascus (which is depicted in this Icon), Jesus did not speak harshly to him. Paul found Him to be gentle and kind as well as truthful and direct. He surrendered to the love and friendship He found in the Lord.

And everything changed! Paul found a peace he had not known before. He was at peace with himself. He was also at peace with God: his conscience was clear - He felt that God had accepted him. He was also at peace with the rest of humanity. He no longer divided the world into Jews and Gentiles.

Paul thought about what he had experienced and found this explanation: he was convinced that when Jesus was born into the world, God Himself had taken on flesh. He had been Creator and Sustainer of everyone. Now He *also* became Family to us - without ceasing to be Who He had been before, or, better, Who He always **is**! In a mysterious (and entirely real) way every human who had ever lived or would ever live was now related to God in a familiar - **family** - way. We were no longer

чим стала рідна Богові, тобто ми Йому **родина**. Ми вже більше не чужі Богові!

Та це також означає, що ми - рідні *одне одному*. Павло вже не почувався невідно спілкуючись з людьми, яких перед своєю переменою він був би уникав. Вони стали йому потенційними братами й сестрами – і могли б стати такими в конкретних, щоденних спілкуваннях. Круг його друзів значно побільшився. Він включав людей дуже відмінних походжень.

Очевидно, що така перемена не приходила автоматично. Треба було багато важкої праці, постійної надії, віри та прощення. Але увесь людський рід справді так і запрошений до участі в здійсненню цього родинного спілкування поміж кожною й кожним, хто тільки жив чи житиме.

Як Християни, охрещені та віруючі, ми **вже** включилися у цей процес своєю участю у Християнській громаді, в Парафії. Наш привілей, наш обов'язок, наша радість і наша втіха - далі будувати цю родину. Отож продовжуймо жити, молитися, святкувати, сумувати й тішитися одне з одним – і з Ісусом, Який нас запрошує, нас супроводить і нас запрошує !

strangers to God!

This also meant that we became family to *each other*. Paul no longer felt uncomfortable to associate with people whom he would have avoided before his transformation. They were potentially brothers and sisters - and could become so in concrete, everyday relationships. His circle of friends expanded vastly. It included people of the most diverse backgrounds.

Such a transformation does not come about automatically, of course. There is hard work and consistent hoping, believing and forgiving involved. But all of humanity is invited to participate in the realization of this family relationship between everybody who has ever lived or will ever live.

As Christians, baptized and believing, we are **already** involved in this process by being in a Christian community, a Parish. It is our privilege, our duty, our joy and our delight to keep on building this family. Let us then keep on living, praying, celebrating, grieving and rejoicing with each other - and with Jesus, Who leads us, Who invites us, Who accompanies us and Who welcomes us!